

MOSTY A PODÁVANIE RÚK.

(Úvaha o jednoduchých, ale všeobecne známych slovách)

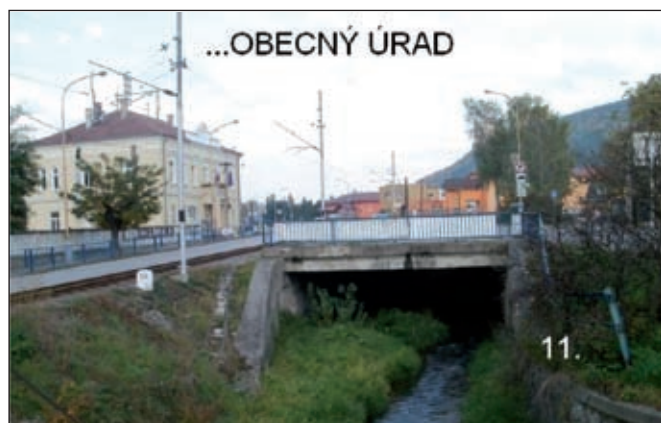
Motto: „Zdalo by sa, že súvislosť nie je až taká dôležitá, ale ona je.“

Ak si zdefinujeme, čo je to most, zistíme, že je to stavba spájajúca brehy riek, jazier, morí, okraje priestorov Účelom mostov je zabezpečenie prechodu ponad prekážku. Alebo slovom filozofa – tu som a tam za prekážku chcem ísť.

Ak si zdefinujeme podávanie rúk, zistíme, že v minulosti to bol prejav toho, že sme neozbrojení. Ukázali sme, že naša dominantná ruka, ktorá držiava zbraň je prázdna a prejavujeme ňou priateľské úmysly.

Ak by za mostom, ktorý chceme prekročiť bol nepriateľ, nevčkročili by sme naň s priateľskými úmyslami. Verme, že na druhom brehu sú, a aj budú priatelia, s ktorými si podáme ruky.

V nemalej miere je potrebné hľadať symboliku medzi mostom a podaním ruky. Každá osoba predstavuje breh. A podať ruku inej, znamená na chvíľu postaviť most. Predstavme si to. Dva brehy spájajú podané

ruky. Koľkokrát v živote, koľkokrát za mesiac, ba koľkokrát za deň sa nám to stane? A koľkokrát za život, či koľkokrát za deň ideme cez most?

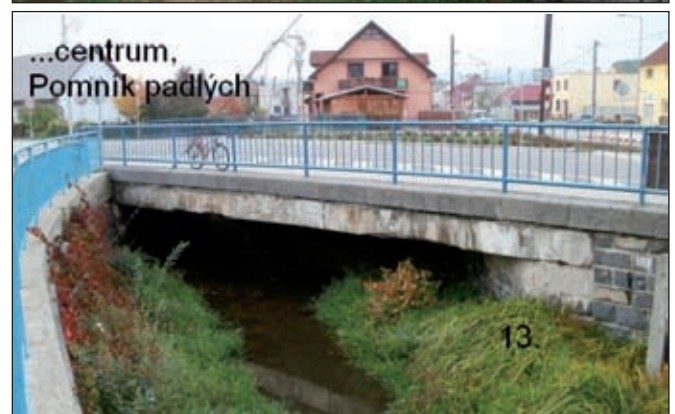
Nebudeme si robiť prednášku o druhoch mostov podľa stavebného materiálu, podľa uloženia, či zavesenia, ale budú to pre nás spojnice.

Uvedomujeme si, že most ako slovo je súčasťou nášho života. Rozumieme aj inovovaným spojeniam

ako Most slávy, Atletický most, telemost. V Trenčianskej Teplej je to niečo, čo si viac menej nevšímame a predsa je to tu. Cez obec preteká potok Teplička a od dávna je zastavaná plocha obce rovnomerne rozdelená na oba brehy. Tak som sa dlhší čas zamýšľal nad tým, či je možné žiť v Teplej a neprechádzať aspoň jeden most denne?

No akosi vždy som našiel súvislosť, že náš občan musí prejsť cez ten potok minimálne raz týždenne, keď ide do kostola, na autobus alebo do obchodu. Ba aj do krčmy. Keď som už pri tých mostoch v Teplej, mám za to, že sme obec, ktorá v porovnaní s veľkosťou iných obcí má najväčší počet mostov na Slovensku. Je ich 22. Môžem Vám ich pripomenúť, pretože verte mi, že väčšina z nás prechádzaním po obci nevníma, kolkokrát cez most ide. Ten najvzdialenejší v Doline je za ovčínom, druhý je v pri bývalom kameňolome, tretí pod ovčínom, štvrtý pri sušiarňi, piaty pri hornej zástavke električky, šiesty nad Légiiu, siedmy Kamenný pod Lé-

giou, ôsmy na Háj, deviaty na Dubovec, desiaty horné šúbre, jedenásty pred obecným domom, dvanásty k zastávke a fare, trinásty je centrálny pred pomníkom, štrnásty Španko, pätnásty Strelecký, šestnásty Masaryk, sedemnásty dolné šúbre, cukrovar, osemnásty remíza, devätnásty ku škole a Sokolovni. Dvadsiaty železničný. A dva ešte za traťou, jeden pri niekdajšom bitúnku a druhý pre potreby družstva. Ak si uvedomíme, že obec od východu na západ nemá ani tri kilometre, vychádza to, že vzdialenosť medzi nimi je okolo 100 metrov. A to ešte v lete robíme provizórne lávky.

Most je ako podanie rúk. Spája blízkych, priateľov, spoluobčanov a je tak potrebný ako život sám. Vedia o tom tí, ktorým most zobrala voda. Stretnúť sa na moste je vždy úžasné. Z počtu mostov vidno, že občania Trenčianskej Teplej považovali mosty, už v čase keď ich budovali, za súčasť svojho života. Každý z nich má svoju históriu, zdôvodnenie a opodstatnenie. Mosty slúžia všetkým, iba električka ich nepotrebuje. Trať vedie po pravom brehu potoka. Preto asi tak dopadla! Väčšina mostov však ústi ku trati električky.

Do vienka sme si dali spojenie mostov a podanie rúk. Podat' ruku znamená fyzicky sa dotknúť iného človeka. Pre niekoho radostná chvíľa, pre iného napätie. Ono to spojenie rúk, ako hovoria odborníci, vie veľmi rýchlo poodhaliť, s kým máme tú česť.

Citát: „Rozsah signálov sa pohybuje od silného varovania pred úmyslom získať prevahu až k jednoznačnému signálu kapitulácie. Vyjadrovacia schopnosť podania ruky je zložitá a silne pôsobivá. Iba stisk ruky vtláča pečať každému stretnutiu. Či bude pozitívny alebo nie, záleží na každom z nás.“ Koniec citátu.

Úprimné podanie rúk má byť v prvom rade spojené s radosťou a priamym pohľadom do očí. I sústrasť vyjadrujeme podaním ruky.

Kto komu má a nemá podat' ruku? Kráľom sa ruka nepodávala. Cirkevným hodnostárom sa ruka bozkávala. No a etici, aby niektoré skupiny odľahčili od citového napätia pri podávaní rúk, vyrobili etické normy komu, kedy a kto prvý podá rukužena mužovi, nad-

riadený podriadenému.... no nám je najbližšie to, čo v živote je tak dôležité. Dieťa rodičovi, priateľ priateľovi ... veď odnedávna aj v kostole podaniu rúk hovoria znak pokoja. Pokoj a bratská láska (neviem prečo nie aj sesterská) nech zavládnu medzi nami, medzi nami všetkými občanmi.

Žíme tak, aby sme si mohli bez problémov podať ruku s každým a k tomu ešte aj na moste. Máme v Trenčianskej Teplej na to všetky predpoklady, len nezabudnime, že každý z nás je iba jeden breh a na postavenie mostu – priateľstva a lásky, treba aj druhý.

Záver venujem citátom múdrejších:

„Sú aj také mosty, čo spájajú jeden breh rieky s druhým brehom!

Poznáme také mosty, čo nás zavedú až domov!“

„Fear builds walls . Love builds bridges.“ Čo v preklade znamená:

„Strach stavia múry. Láska stavia mosty.“

